

OLASZKA SÁNDOR

Városunk

A város macskakövei közül felszáll az idők meséje, mint egy bagoly, és fejfel nekikoppan minden este a kávézók, kocsmák és kirakatok üvegeinek, amelyekben és amelyek előtt igaz szerelmesek sétáltak, régen is és most is. Ugyanazok a csókok, ölelések, álmok. Mit ígértek egymásnak? Miről beszéltek? A garzon fényei kigyúlnak este, a legfelső szinten egy halott ballada teteme oszlik. Senki se tudja, miről szólt, csak belengi a lépcsőházat egynémely dallama. Szoktátok hallani? Fényt lélegzel a Fő téren, és fogadalmakat sóhajt a Karancs, egykori vendégeket, az örökké ígéretének aranyporát kirázza a szobalány emléke az ablakokon. Hamis ígélet volt vagy valódi? Pécskő út. Séta közben magas gondolatok, csoda, hogy a magyar nyelv nehéz gépei bírják, nem esnek szét az útra, temérdek, súlyos kérdés és a válaszok tömbházai. Kedves, jóleső szavak bámulnak az erkélyekről nézve. Valóban kedvesek? Vagy mosoly mögé rejtett előítéletek? Néztél már szét onnan? Mit láttál? És van sok falatozó, ahol feltöltődhetsz, mikor szendvicsbe raknak a nyomasztó napok. Ott a mozi, ahol az arany-endorfiné a főszerep minden filmben. Igazán azért izgulsz, ahhoz képest érdekes csak a vászon, mit bánod, robbanjon fel a tulipán, vagy akármi.

A nagy szürke folyók városában is lehet boldog az ember, csak élnie kell, és észre kell, hogy vegye a csodákat. Ugye észreveszed?